

Projecte d'organització hospitalària ciutadana, provincial, regional o nacional.

Ponència dels Drs. Puig i Sais, Ribas i Ribas, Trias Pujol, Sclart, Mestre Puig, Proubasta, Girona i Trius.

Les organitzacions hospitalàries del nostre poble, neixeren totes d'una cristallització d'amor a Déu i al pròxim, confiant solament amb la caritat de tots per aconseguir i sostenir sos propòsits. Pot dir-se que poques són les que a llur fundació procedí un estudi econòmic acurat i meditat conscientment fiant més de la probable caritat que amb la seguretat d'una renda.

A noves i diferents necessitats esdevingueren noves institucions d'ordre general i de les que podríem dir-ne especialitzades, també sols confiant amb el bon cor dels misericordiosos.

Així no és d'estranyar ni sorprendre, que aquestes fundacions així nascudes, regides, encaminades, i a pesar del propi convenciment de seguir un camí equívocament financerament i ruinós per demés, no neguin son consol a qui el demana ni tampoc tanquin la porta a qui hi truca, acceptant més malalts dels que materialment els permeten els seus recursos econòmics.

Per altra part, no creixen les almoines, malgrat ésser-ne moltes i crescudes, amb la mateixa proporcio que les despeses i el qual desequilibri, fa que es trobin els nosocomis en situació econòmica apuradíssima, desastrosa, inaguantable, ofegant-los el deute, no deixant-los seguir son comès. L'immens passiu, cada dia més gros, i del que no es troba camí per sortir-ne.

La nostra població ciutadana ha crescut amb una proporcio gegantina i ha passat el mateix amb la població hospitalària que demana acolliment; i no pas solament per ésser més les misèries i els miserables, sí que també per l'estat de materialització del nostre temps que ha portat a no petites famílies, que no es vulguin resignar a sofrir les molèsties de les malalties dels seus mateixos, i menys pels seus amics o veïns, acompanyant-los amb relativa facilitat i desaprensió, als hospitals; no éssent tampoc despreciable, per ser-ne en crescutíssim nombre també, el contingent que dona d'internats, el molts processos avui tributaris de la cirurgia que fa indispensable sortir de sa casa a no pocs que romandrien en llurs domicilis, si per sa curació no necessitessin de llocs a propòsit i recursos que no tenen per a aconseguir la salut.

No passa dia que no es llegeixi que en els asils i hospitals, no hi queda lloc, que estan abarrofats, que tots els llits són plens, no obstant d'haver-ne posat de complementaris en quants compartiments tenen per disposar; per diferents indrets se'ns assabenta, en conferències i per articles de la premsa, de tots colors, que no hi ha prou recursos econòmics per complimentar a tants quants demanen, i inclús, que es fa d'indispensable urgència, s'aixequin més locals, capaçs per mil llits quan menys i poder donar acollida a les sollicituds que es queden desateses.

La caritat no s'acabarà jamai, i malgrat el materialisme de la nostra generació, seguirà esparramant sos consols fins que en el món hi quedin homes; mes, pel que es veu i pel que s'endevina, no creix ni serà prou per a cobrir cada dia més nombroses necessitats que es deuen cuidar, a les quals la civilització no pot deixar desateses. fent-se precís en nom d'aquesta mateixa civilització, patrimoni de l'home, es busqui una orientació que curi en definitiva i que aconseguixi acabar aquest estat vergonyós, més no pas d'una manera eventual i transitoria, sinó definitiva i estudiada, perquè puguin les associacions que es proposen aconseguir tan enlairat i humanitari escomès, complir i aconseguir semblant finalitat.

Demostrada la conveniència d'aquesta necessitat i ineludible obligació, es fa indispensable per començar, fer una estadística dels nosocomis que tenim en l'actualitat, quina és sa finalitat a atendre i sa organització i reglament; el nombre de llits de què disposen i els mitjans econòmics amb què compten per a atendre son comès. Precisa fer seguidament un estudi del que li costa a cada casa el sosteniment de cada malalt, en tots conceptes, no tan sols el menjar i el beure, si que també els gastos generals per a després, comparant-lo amb sos ingressos, trobar el dèficit que els hi representa. Deu saber-se per a ben orientar aquest estudi, quin és el dèficit que arrossega cada casa (suma dels dèficits anyals) i, finalment, el que costa aixecar una nova casa capaç per a mil llits, que es calcula és el menys que necessita Barcelona (sens perjudici dels que falten al restant de Catalunya), prenent com a base de càlcul la seva població, i es compara amb altres capitals i no de les més ben dotades hospitalàriament ni que es puguin treure com a model d'organització sanitària.

Conegudes aquestes xifres deuria nomenar-se del sí de les administracions dels establiments actuals de Catalunya i com si diguéssim per dret propi i de cada Corporació oficial i popular i corporacions mèdiques, un compromisari per elegir una Junta definitiva de X, nombre de membres per a tenir a la seva cura bastir el nous hospitals que fossin necessaris i proporcionar els medis adequats perquè puguin viure les actuals cases amb tota esplendidesa, afegint a sos ingressos propis la diferència del passiu que els dona cada malalt i el que puguin fer causat pel seu moviment ordinari o extraordinari (epidèmies, foc, etc.)

Aquesta Junta per a poder complir amb més facilitats i inclós justícia, son comès, deuria intentar fer alguns possibles per a mancomunar o federar, totes les cases existents que sens deixar de treballar individualment per a aconseguir quiscuns fins particularíssims a la seva especialització, anessin unificades, pel que toca eixugar son dèficit de róssec i diari amb l'autoritat per poder-ne negar o permetre noves fundacions, a menys que aquestes plenament demestressin que complaven amb recursos propis per a poder prescindir de la federació.

Federades les organitzacions, a més d'altres